

Kjære venner

Gangen full av sko

Vi har skrevet om det før. Men det fortjener å gjentas, for dette er nok noe av det vi kommer til å savne mest når vår tid i Okhaldhunga en gang er over:

Hver eneste torsdag, sommer som vinter, tvers gjennom jul og påske, er det husfellesskap. I tolv år har vi holdt oss til det samme programmet, med sang, bønn, bibellesning, utlegning av og kommentarer til teksten. Alle leser ett vers hver, og de som vil, sier noe om «sitt vers». Alle som kan lese deltar. Ingen leder, men den som er kveldens vert serverer te og bestemmer når vi skal begynne.

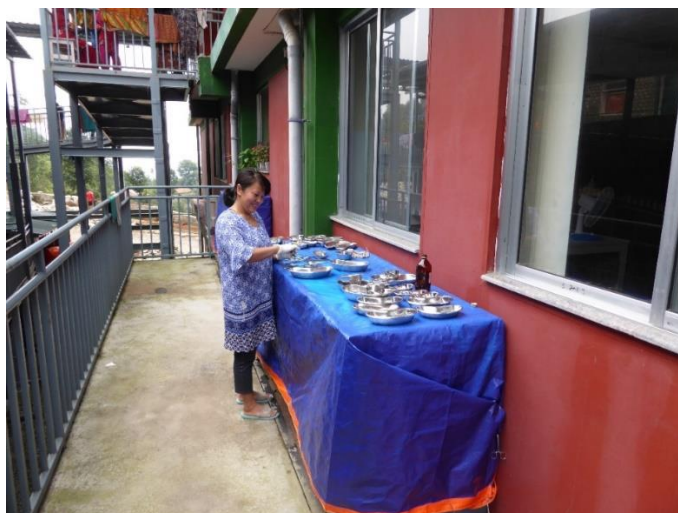

Skoene settes igjen i gangen før vi går inn. Denne kvelden var møtet hos oss. Ca 25 mennesker. Noen svært bibelkjennte, noen mindre. Én familie hadde nok aldri sett en bibel før, men kom for å høre.

Ute-operasjonsstue?

Vi har jo fått mye bedre plass her nå, blant annet to gode operasjonsstuer. Men fremdeles er det plassmangel. Her er det Radha, sjefen på operasjonsavdelingen vår, som samler operasjonsutstyr som skal steriliseres og pakkes for å ligge klart til ulike operasjoner. Det arbeidet hører under sykehusets «Sterilsentral». Men der er det så liten plass at arbeidet må gjøres på den verandaen som er operasjonsavdelingens nødutgang.

Trivelig sted å jobbe, men for støvete til å være ideelt for sterilisering av kirurgisk utstyr.

Infeksjonsstudie

Igjen har vi norske medisinerstudenter på besøk her. Hyggelig og nyttig, som alltid. Anna og Nivetha har tatt del i både fødsler, operasjoner, husfellesskap og mye annet her. Og i tillegg har de gjort en studie av hvilke faktorer som disponerer barn for å få infeksjoner.

De fant bl.a. en tendens til at barn som vokste opp i hus der maten ble laget over åpen ild fikk mer luftveisinfeksjoner enn der røyken ble ført ut av kjøkkenet gjennom en pipe. (På bildet: «Open fire» vs. «Stove»).

Ikke overraskende, men viktig å tenke på, og for oss å legge vekt på i helseundervisningen. Her presenterer de sine funn for hele staben.

Ny inspirasjon på Lab'en

Laboratorie-arbeid er viktig, også på små sykehus som vårt. Og begreper som «kvalitets-sikring» er like avgjørende her som på avanserte norske sykehus. Testene vi bruker er enkle, men vi må vite at vi kan stole på resultatene, ellers er det bedre å ikke ta dem. For en uke siden hadde vi besøk fra de to som leder laboratoriet på vårt «Storebror-Sykehus», Tansen.

Nederlandske Marianne i rødt og nepali Sabina i gult gjennomgikk våre rutiner og ga laboratorie-staben vår viktig opplæring. Budskapet var klart: Vi må skjerpe oss på kvalitets-sikring!

Nepal TV på sykehusets helikopterplass

Nepal største TV kanal har et populært fredagsprogram i kampen mot familievold. Denne uken ble det tatt opp i Okhaldhunga, på vår helikopterplass.

Foto Bendik Melling Grøthe

Mer enn hundre kvinner, og en liten gruppe menn fra Lali Pati klubben, møtte opp. Kvinnene ble invitert til å reise seg etter tur og fortelle sin historie, - og her er det intet personvern! Det ble kamp om mikrofonen og mange hjerteskjærende historier ble fortalt. Her satt også de øverste politiske lederne, politisjefen og fylkessjef. De ble alle utfordret etter tur av en meget energisk programleder. Det har ikke vært lett å nå fram til politi og rettsvesen. I mellom sitter alle advokatene som skal ha penger. Den nye politisjefen ble hardt presset, og han sa til slutt at alle anmeldelser vil bli tatt imot, også uten noen advokat. Og kunne de ikke skrive, skulle politiet hjelpe dem med det.

Felles for alle historiene, var alkohol. Det er når mannen er full at han slår. Alkohol er voldsfremmende. Men hvorfor drikker Jeppe? Det ble en vekker i meg for betydningen av Julestjerne klubben vår. Vi må hjelpe dem ut av alkoholgrepet, samtidig som vi skal lytte til Jeppe. Hjelpe dem til å finne en god manns-/ og fars- rolle. I dag er kvinnene bygget opp, mens mennene har mistet den autoriteten som de trodde var deres selvfølgelige rett. Hva er nå deres rolle? De ender opp med alkohol og vold. Vi trenger en fornyelse i klubben vår for å tenne håp igjen.

Vi har stadig innlagte og de blir med på et møte eller to, men så blir de ikke med og bærer for andre. En liten kjerne bærer, men vi trenger flere, for her er det mye å bære! Hjelp oss å be om ånd og liv, så mange kan bli satt fri til et godt liv, og barn og kvinner kan komme ut av angsten.

Skredder tråkler seg ut av alkoholgrepet.

Etter avrusning på sykehuset våger han ikke å dra hjem til sin egen landsby med det samme. Der selges det alkohol alle steder rundt ham og det er mange gamle «venner».

Der hjemme er det tomt hus, for kone og barn bor i skjul. Men lerretet er langt å tråkle, og trangen sterk.

Be om at Guds Rikes krefter må reise ham opp til den gode mann han ønsker å være så hans liv kan bli til Guds ære - og til glede for familien.

Foto Bendik Melling Grøthe

Festivaltid – på godt og vondt

I løpet av siste måned har vi hatt begge hinduenes store årlige festivaler. Den siste var Tihar, den store lysfesten.

Nest siste dag i Tihar er Laxmi Pudja. Gudinnen Laxmi er velstandens gudinne, og hun dyrkes intenst. Om hun besøker et hus, bringer hun med seg velstand og overflod, så det er om å gjøre å få henne på visitt.

For å ønske henne velkommen er det derfor foran alle troende hinduers hjem denne dagen laget til en landingsplass for henne rett utenfor døra, og så er veien inn i huset markert med en linje. Velkommen inn!

Men siste dagen er den viktigste. Det er Bhai Thika. Den dagen alle storesøstre gir sin lillebror en velsignelse, blomster og god mat. Vår gode doktor Ramesh har ingen storesøster her i Okhaldhunga, men han gjør som alle andre, «låner» en for dagen. Her er han på jobb på Akuttmottaket i full festival-skrud.

Mer festival

Under festivalen settes det opp kjempehøye husker i et bambusstativ. De skal huske seg til himmels! Nashspillet av feiringen har vi på sykehuset. På en vakt kom det inn tre pasienter med brudd i begge armene!

Foto Kristina Melling Grøthe

For sent.

Men fødsler respekterer ikke helligdager eller festivaltider, de kommer «når barnet vil». Det nygifte paret, med store forventninger, bodde tre dagers reise fra sykehuset. Helt nord øst i naboliktriktet Solu. Også fra det området er det kommet mange hit tidligere, men disse kjente ikke til mulighetene i Okhaldhunga.

Veien ble for lang. Veien, - den største risikofaktor for fostre i Nepal.

Det er jo nettopp grunnen til at vi har Mødreventehjemmet. De gikk til den lokale helsestasjonen, der de mente at alt så bra ut. Hun hadde hatt veer noen dager, men de stoppet

opp. Da var det noen i landsbyen som ba dem om å dra til «Mission» i Okhaldhunga. Det var et helt fremmed sted, men de begynte på den lange reisen. Seksten mann, dvs fire bærelag, løp og bar henne i tolv timer til nærmeste veiforbindelse. Deretter lette de etter noen som var villig til å kjøre dem midt i deres store festival. Det tok sin tid. Tilslutt var det fem timer med jeep, som kostet dem 15 000 rupees. Hadde de måtte betale bærerene skulle de hatt 1000 rupees hver, men disse var en del av kirken der som stilte opp for dem. Før de dro fikk mannen et lån på 20 000 rupees, til 3 % månedlig rente. Da de kom til sykehuset var hun «45 uker gravid» og de hadde 5000 rupees igjen. Slikt blir det fattigdom av.

Den siste delen av reisen hadde hun ikke kjent noen fosterbevegelse. Da hun kom fram til sykehuset, fikk hun bekreftet sin angst. Det var ikke liv barnet. Men fosteret måtte ut! Det er jo kjedelig og kan være farlig for mor å gjøre keisersnitt på dødt barn. Derfor ble fødselen forsøkt satt i gang, uten hell. Hodet satt bom fast.

Hun måtte legges i anestesi og doktoren trekke barnet ut uten hjelp av veer, men også uten omtanke for barnet, som allerede var dødt. Ikke lett jobb, men dagen etter var mann og kone lettet. De var triste for barnet de mistet, men glade for fortsatt å ha hverandre. De er søster og bror i troen og vil fortelle alle sine i menigheten hjemme i landsbyen om mødreventehjemmet, så de kan få en trygg fødsel selv om de bor vanskelig til.

Mannen forteller at han var så redd for å komme fram til et sted han ikke kjente. «Men det var jo akkurat som å komme hjem», forteller han strålende fornøyd. Nå får han matbilletter, og vi er også i stand til å hjelpe dem med hjemreisen hjem når den tiden kommer.

En hengende pasient.

Åtte måneder gammel, og så måtte henge etter bena i dette stativet for tre uker, det kan bli kjedelig!

Hun kom inn med et stygt brudd etter å ha falt av motorsykkelen. Hun skulle sitte mellom mor og far slik de pleier, men noe glapp og hun falt av, ikke i fart. Men nå er dagen kommet, røntgenbildet ser bra ut og de kan slippe barnet løs! Hun lo og sprellet med begge bena, mens mor bar barnet ute i solen igjen. I dag reiste de glade hjem, - på motorsykkel.

Heldig ulykkesfugl

*Gutten falt ned, rett på et økseblad!
Vanskelig å forstå, men slik er historien. Bladet på øksen lå vendt opp da gutten falt på hode over den. Øksen kuttet ham dypt i ansiktet fra panne til kinn, bare millimeter innenfor øyet! Men litt spor etter ulykken vil han nok bære med seg gjennom livet.*

Søppelsaken

Søppel er en føljetong! Sist var det et mer depressivt bilde. Et svært åpent søppelhull som skrek mot meg. Men noe har skjedd i løpet av denne måneden!

*Vi har fått i gang forbrenningsovnene!
Strøm er koblet til viften.
Gassbrenneren får fart på saken.
Et matebord er på plass, der de kan tømme søppelbøtter, sortere og skyve innpå.
Trapp og sementplattning gjør det framkommelig.
Nye sikkerhetsbokser for sprøytespisser som kan kastes rett inn i flammene.*

Oktoberteamet i Okhaldhunga hilser

Bendik AMM volontør, Tuk direktør, Kristina dr. volontør, Anna stud med, Nevetha stud med, Kristin pippi og Erik kikki (bestemor og bestefar)

Hilsen Kristin og Erik

PS. Vi prøver å legge ut oppdatert nytt herfra på Facebook, på siden «Kristin og Erik i Nepal. Du er velkommen på besøk der.

Hjelp oss å gjøre ferdig utbyggingen av Okhaldhunga Sykehus.

Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**

Overføringen må merkes:

«Nytt sykehus i Okhaldhunga. Prosjektnummer: 306 008»

(Dette er et nytt prosjektnummer, som gjelder nå)